

Předstírám, že nemám stažený žaludek a že se mi už podruhé za měsíc život neobrátil vzhůru nohama.

Předstírám, že jsem v pohodě.

„Odneseme ti kufry nahoru do pokoje a můžeš si vybalit. To ti pomůže trochu si vydechnout.“

Macy sleze ze skútru, pak si sundá přilbu a čepici. Poprvé mám možnost prohlédnout si ji bez zimní výbavy, a když spatřím duhové vlasy, neubráním se úsměvu. Má krátký a střapatý sestřih, takže by po třech hodinách v přilbě měla mít vlasy slehlé a připlácnuté k hlavě, ale ona místo toho vypadá, jako by právě vyšla z kadeřnického salónu.

A nejde jen o účes. Když o tom tak přemýšlím, je celá perfektně sladěná. Bunda, vysoké boty a zateplené kalhoty vypadají naprosto stylově a Macy by v nich mohla z placu pózovat pro titulní stránku nějakého módního časopisu z aljašské divočiny.

Já jsem si naopak jistá, že vypadám, jako bych absolvovala několik kol s rozrušeným karibu. A prohrála. Na celé čáře. Což docela sedí, protože tak nějak se i cítím.

Macy rychle vyloží kufry a tentokrát popadnu do každé ruky jeden já. Ale udělám sotva pár kroků na dlouhé cestě k impozantním vratům hradu a začnu bojovat s dechem.

„To je nadmořskou výškou,“ vysvětlí mi Macy a vezme mi jeden kufr z ruky. „Vystoupaly jsme dost rychle, a protože jsi přijela z místa s minimální nadmořskou výškou, bude ti pár dní trvat, než si na zdejší řídký vzduch zvykneš.“

Pouhá představa, že nebudu schopná dýchat, ve mně spustí záchvat paniky, který jsem celý den jen taktak zvládala potlačit. Zavřu oči, zhluboka se nadechnu – nebo aspoň tak zhluboka, jak tady dokážu – a snažím se ho zahnat.

Nádech, zadržet dech na pět vteřin, výdech. Nádech, zadržet dech na deset vteřin, výdech. Nádech, zadržet dech na pět vteřin, výdech. Přesně jak mě to učila Heatheřina máma. Doktorka Blakeová je terapeutka a dávala mi rady, jak si poradit s úzkostnými stavy, které se u mě projevíly po smrti rodičů. Ale nevím, jestli mi její tipy budou stačit, abych zvládla zvítězit nad vším, čím teď procházím.

Ale nemůžu tu stát navždy a zmrznout jako jeden z těch chrličů, který na mě shora zírá. Zvlášť když i se zavřenýma očima cítím, že má o mě Macy starost.

Ještě jednou se zhluboka nadechnu a otevřu oči. Pak vyšlu ke své sestřenici úsměv, přestože mi není ani trošku do smíchu. „Předstírej, dokud to nedáš. Tak se to říká, ne?“

„To bude dobré,“ uklidňuje mě s očima plnýma soucitu. „V klidu popadni dech a já ti kufry odnesu ke dveřím.“

„Zvládnou to.“

„Vážně mi to nevadí. Na chvilku si vydechni.“ Zvedne ruku v gestu, které *nepřipouští* odpor. „Nikam přece nespěcháme.“

Poslední větu pronese skoro prosebně, protože se nechce dohadovat, takže to vzdám. Hlavně proto, že mi ten záchvat paniky dýchání ještě ztěžuje. Místo toho jen přikývnu a dívám se, jak odnáší mé kufry – jeden po druhém – ke vstupním dveřím do školy.

Přitom zahlédnu jakýsi barevný záblesk vysoko nad námi.

Mihne se tak rychle, že i když se ho snažím zachytit, vůbec si nejsem jistá, jestli se mi to jen nezdálo. Jenže – objeví se znovu. Záblesk červené v osvětleném okně nejvyšší věže.

Nevím, kdo to je nebo proč tam je, ale zůstanu stát na místě. Dívám se. Čekám. Čekám, jestli se ten někdo objeví znovu.

Netrvá to dlouho.

Nevidím ho zřetelně – je tma, věž daleko a nerovné sklo v oknech obraz deformuje –, ale přesto se mi zdá, že jsem proti světlu viděla výraznou bradu, rozčuchané tmavé vlasy a červenou bundu.

Což není moc a není tedy důvod, proč by mě to mělo zaujmout – rozhodně to není důvod k tomu, aby to *upoutalo* mou pozornost – přesto od toho okna nedokážu odtrhnout pohled a proberu se až ve chvíli, kdy Macy dotáhne tři kufry na vrchol schodiště přede dveřmi.

„Tak co, můžeme pokračovat?“ zavolá na mě shora.

„Jo, jasně.“ Ode dveří mě dělí tak třicet kroků. Vykročím a snažím se nevnímat, jak se mi točí hlava. Výšková nemoc – další věc, se kterou jsem si v San Diegu nemusela dělat starosti.